

РЕШЕНИЕ

№ 2703

гр. София, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1750** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. В. Ж. с постоянен адрес в [населено място], район Л., [улица], ап. 12, подадена чрез адв. В. С. от АК - Перник с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], вх. Б, партер, срещу Заповед № 299/23-4332-000514/24.01.2024 г., издадена от А. С. С. на длъжност мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП - „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорващата възразява, че Заповед № 299 не ѝ е надлежно връчена. Отрича извършителството на нарушението, във връзка с което е наложена ПAM. В с.з., чрез процесуалния си представител, твърди допуснати процесуални нарушения. В талона за изследване не бил вписан час на връчването му. Същият бил иззет като доказателство към съставения АУАН, вследствие на което жалбоподателката била в обективна невъзможност да отиде до лечебното заведение за даване на кръвна проба. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт и присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 ГПК. Допълнителни

съображения се излагат в писмени бележки.

Ответникът - мл. автоконтрольор в 03 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. Не изразява становище по оспорването.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.01.2024 г. срещу жалбоподателката С. В. Ж. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1132186 за това, че на посочената дата, в 03:05 часа, в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил А. Кю 3 с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като на кръстовището с [улица]при проверка от контролните органи е отказвала да ѝ бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с фабричен номер ARLN - 0103. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0150834 за ВМА, придружен със 7 (седем) броя холограмни стикери.

В АУАН е отразено, че водачът е уведомен за започване на производство за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Идентифицирано е допуснатото нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 и 2 – водачът отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на алкохол, наркотични вещества или техни аналози, не изпълнява предписание за изследване с доказателствен анализатор, медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на алкохол, наркотични вещества или техни аналози.

С АУАН е иззето СУМПС №[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК]

Изготвена е докладна записка от полицейски служител Д. Н. Н. - мл. инспектор, ст. полицай, 01 взвод, група ООП, сектор ОП-04-то РУ – СДВР, който е спрял жалбоподателката за проверка. От нея се установява, че при проведената с нея беседа същата е заявила на контролните органи, че е употребила кокаин преди „десетина дни“, а в деня на проверката е „употребила вино“. След сигнализиране по съответния ред е пристигнал на място екип на КАТ. Г-жа Ж. категорично е отказала да бъде проверена с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, на 24.01.2024 г. ответникът е издал процесната Заповед № 299/23-4332-000514 за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед видно от приложената по делото заповед № 513з-5094/22.06.2021 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 1132156 и приобщената с него докладна записка. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателката. Доводите на процесуалния ѝ представител за обратното са неоснователни.

Неоснователни са възраженията във връзка с неотразения в талона за изследване час на връчването му, с което се обосновава тезата на оспорващата, че вследствие на липсващия реквизит не е могла да изпълни предписанието за явяване в лечебното заведение. От данните по делото се установява, че жалбоподаелката изрично е отказала да получи талона. Отказът ѝ е удостоверен с подпис на свидетел. Ето защо пропусъкът да се отрази в талона час на връчването му не игнорира осъществяването на фактическия състав на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП в хипотезата на отказ водачът да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества, което е достатъчно за налагане на процесната ПАМ, при алтернативност на хипотезите, предвидени в разпоредбата /в този смисъл Решение № 17559 от 19.12.2019 г. по адм. д. № 1286/2019 г. на ВАС/. Съдът намира, че в случая приложеният по делото талон за изследване № 0150834 е редовен от външна страна. Съдържа необходимите реквизити по образец съгласно приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г., а отказът да бъде подписан и получен от жалбоподателката е надлежно удостоверен според изискването на чл. 6, ал. 9 от същата наредба.

Неоснователни са и останалите възражения по отношение на съставения талон за изследване. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на

алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Талонът се придружава от осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване и добавена в края цифра от 1 до 8 (чл. 3, ал. 3). Съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Единият от стикерите по чл. 3, ал. 3 се залепва на екземпляра от талона за изследване, предназначен за акта, а останалите се прилагат към екземпляра от талона за изследване, който се предоставя на водача. В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Съгласно чл. 6, ал. 9 от Наредбата (предишна ал. 8 – ДВ, бр. 81 от 2023 г., в сила от 26.09.2023 г.) отказът на лицето да попълни, подпише или да получи талона за изследване се установява с подписа на един свидетел.

При тази нормативна регламентация съдът преценява като недостоверно твърдението на процесуалния представител в с.з., че медицинският талон за изследване бил „иззет“ и приобщен към АУАН, вследствие на което същата била лишена от възможност да изпълни предписанието за даване на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване. Възраженията в тази насока съдът намира, че са насочени единствено, за да обслужат защитната теза на страната.

Ирелевантни към законосъобразността на акта са обстоятелствата във връзка с връчването му, дотолкова оспорването срещу него е иницирано своевременно от жалбоподателката. Освен това, установява се от съдържанието на заповедта, че същата ѝ е връчена при отказ, документиран с подпис на свидетел.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че като водач на ППС на посочените в АУАН дата, час и място, е отказала да се подложи на проверка за употреба на алкохол, наркотични вещества или техни аналози. Отказът е надлежно удостоверен с подпис на свидетеля Н.. Освен, че е отказала да бъде проверена за употреба с техническо средство, г-жа Ж. не е изпълнила и предписанието за даване на

биологична проба за лабораторно изследване, за което свидетелства и постъпилата в хода на съдебното производство информация от ВМА. Според приложеното на л. 44 писмо от лечебното заведение липсват данни в болничната информационна система за С. В. Ж..

При тези обстоятелства съдът приема за изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателката е отказала да бъде проверена за употреба на наркотични вещества. Както се посочи по-горе, неподкрепени от доказателствата по делото и единствено обслужващи защитната позиция са твърденията за допуснати нарушения при издаването на талона за медицинско изследване.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателката и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. Ж. срещу Заповед № 299/23-4332-000514 от 24.01.2024 година, издадена от А. С. С. на длъжност мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: